

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

MUŽ
S
KANADSKÝM
TRÁVNÍKEM

MILOSLAV
ŠVANDRLÍK

MUŽ
S
KANADSKÝM
TRÁVNÍKEM

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

MUŽ
S
KANADSKÝM
TRÁVNÍKEM

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Copyright © Miloslav Švandrlík – heir, 2019
Illustrations © Jiří Winter – heir, 2019
Cover © Jiří Miňovský, 2019
Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2019

ISBN 978-80-7557-225-7 (print)

ISBN 978-80-7557-793-1 (ePub)

ISBN 978-80-7557-794-8 (mobi)

ISBN 978-80-7557-795-5 (pdf)

Host U fialového džbánu

Jiří Palát se zapsal v hotelu „U fialového džbánu“ jako scenárista, ačkoliv byl mnohem spíše podplukovníkem japonské armády nebo hlídačem královského pokladu. Zajímá-li vás, jak tento dvakrát rozvedený a čtyřikrát trestaný mladý muž vypadal, mohu vám prozradit, že byl velice podobný francouzskému herci Jeanu Maraisovi, na čemž si nesmírně zakládal. Z tohoto důvodu se za něho také kdysi provdaly slečny Jitka Moučková a Kamila Záhrnská, aby se s ním rozvedly, když jim jeho zásluhou zbyly jen osobní propriety a oči pro pláč. Z výše uvedeného vyplývá, že Jiří Palát byl profesionálním zločincem. Ti, kteří ho znali, by se ovšem divili, proč si najal pokoj právě v Zimčicích nad Pumpsavou a na začátku října.

Do Zimčic se nejezdilo příliš na rekreaci ani v létě, a v tuto dobu byl hotel úplně prázdný, přestože byl jediným hotelem v okolí. Stál na samém kraji vesnice přímo u lesa a fotbalového hřiště, na jehož dřevěném plotě se skvěly vyzývavé plakáty:

V NEDĚLI O 15. HOD. se v mistrovském zápase utkají
SOKOL ZIMČICE se SOKOLEM ŽOULOV.

Vstupné 3 Kčs.

Jiří Palát hleděl na toto oznámení s krajním opovržením, protože ho kopaná zajímala asi jako pěstování chovných ptako-pysků. Ale vtom se u něho zastavil správce hotelu Košta. „To je

místní derby, Mistře,“ ukázal na plakát, „a rozhodně byste se ho měl zúčastnit. Třeba byste z toho vytěžil nějaký námět na film!“

„Píšu teď scénář z prostředí konzerváren ovoce,“ zavrčel Palát. „Mladá loupáčka švestek podá zlepšovací návrh, ředitel je byrokrat a tak dále...“

„Dejte si říct, Mistře!“ nedal se Košta. „Takovou sportovní veseloheru by lidi uvítali s nadšením. Vzpomeňte na *Muže v ofsajdu!* A tady se budou dít věci! Posledně jsme rozhodčího hodili do rybníka, a kdykoliv se objevil nad hladinou, metali jsme po něm hrušky. Předloni jsme hnali Žoulováky přes pole vidlema a soudce se zachránil v kostele, když zalez do varhan mezi píšťaly. Mistře, musíte určitě přijít!“ naléhal Košta. „Už pro to vaše sportovní jméno!“

„Sportovní jméno?“ podivil se Palát, který znal ze sportovců pouze Bicana a Zátopkovou.

„Přece nějaký Palát hrál za Dynamo,“ vysvětloval ochotně správce hotelu. „Pravá spojka nebo centrforvard, teď nevím přesně. Jenomže teď má chudák dištanc. Vzal nějaký velký peníze a nejmíň rok si nezakope.“

„Nezakope si už nikdy,“ pravil ponuře Palát.

„Jak to prosím rače vědět?“ užasl Košta. „Je to snad Mistrův příbuzný?“

„To jsem já sám,“ usmál se Palát.

Košta nebyl mocen slova. Zíral na Paláta s otevřenými ústy a naléhavou otázkou v očích.

„Nebudu se honit na hřišti zadarmo,“ vysvětlil mu Jiří, „už proto, že je to na úkor mé tvůrčí práce! Když se ke mně tak zachovali, rozhodl jsem se pověsit kopanou na hřebík.“

A zanechav vyjeveného Koštu před plakátem, zamířil Jiří Palát do hotelu. Vešel do svého pokoje a přistoupil k zrcadlu.

Vykartáčoval si svůj krátce střížený kanadský trávník a sedl si k oknu. Viděl správce hotelu, jak zuřivě gestikuluje, vykládá cosi dvěma mužům a ukazuje přitom k Palátovu oknu.

„Jsem pitomec!“ řekl si Jiří Palát s úsměvem. „Proč jsem se vydával za toho kopálistu? K čemu mi to může být dobré?“

Práce Jiřího Paláta

Jestliže se správce hotelu Košta domníval, že Mistr bude celé dny vysedávat ve svém pokoji a zmítat se v tvůrčích nepokojích, mylil se. Brzy ráno nasedl Jiří Palát do fiatky, ve které přijel z Prahy, podíval se na tabuli oznamující SVÍTKOVY 9 km a záhy zmizel správcovým zrakům.

Silnice nebyla nejhorší, a tak v několika minutách dorazil do Svítkov. Co ho v tomto malém městečku lákalo? Gotický kostel? Renesanční zámek? Barokní kašna? Nebo snad výstava místního rodáka malíře Chocholatého?

Nic z toho. Jiří Palát otevřel dvířka automobilu a zeptal se jakési stařeny, kde je tu škola. Stará paní mu to ochotně vysvětlila a fiatka se znovu rozjela, aby se za chvíli definitivně zastavila před dvoupatrovou budovou, na jejíchž dveřích oznamoval nápis:

DEVÍTILETÁ STŘEDNÍ ŠKOLA VE SVÍTKOVECH

Jiří Palát vystoupil z vozu a odvážně vešel do školy. První, na koho v chodbě narazil, byla mladá, hezká a učitelka, v čemž viděl štěstí.

„Dobrý den,“ pozdravil ji s úsměvem. „Můžete mi říct, kde je ředitelna?“

„V prvním patře napravo,“ řeklo děvče, „ale jestli jdete kvůli založení včelařského kroužku, můžete to klidně projednat se mnou.“

„Velmi mě mrzí, že nejdu kvůli včelařskému kroužku,“ pravil smutně Jiří, „ale ještě se uvidíme.“

Za několik minut stanul před ředitelem, který se jmenoval Pěšička. Byl to starší muž se zachmuřenou tváří a blýskavou pleší.

„Co si přejete prosím?“ zeptal se neutrálním hlasem.

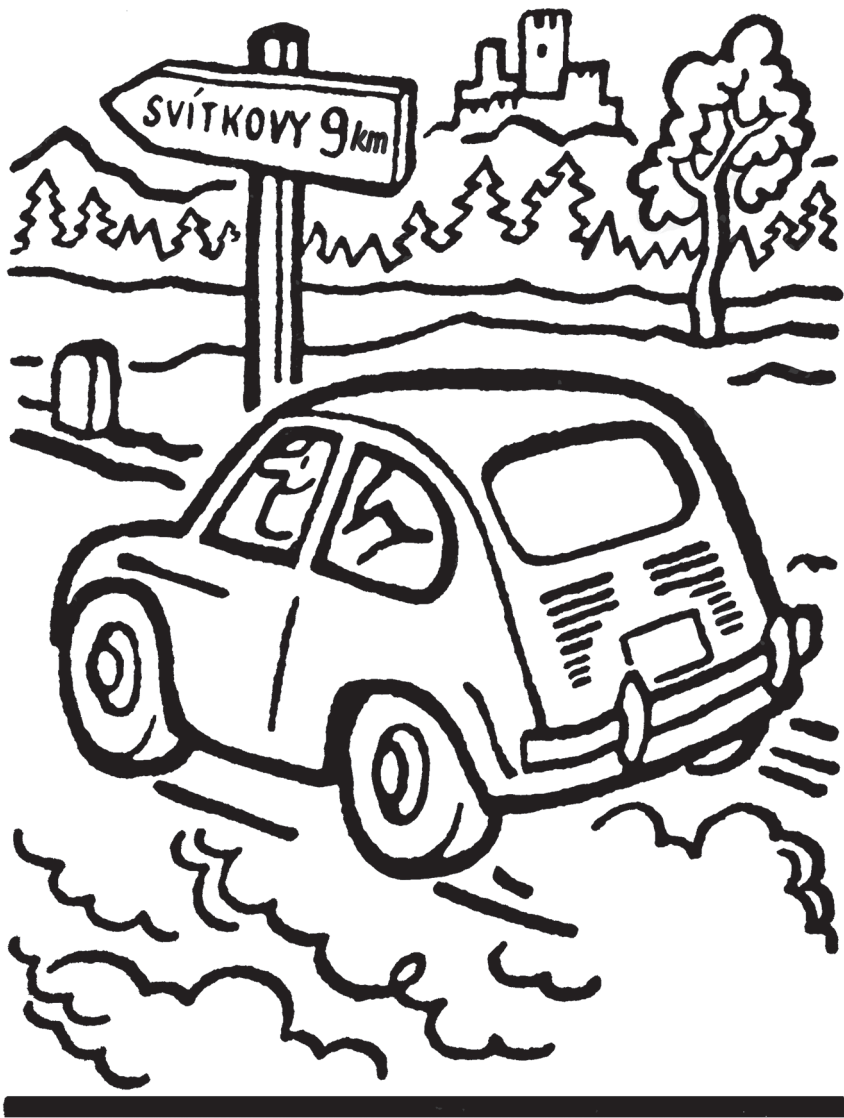
„Jsem Jiří Palát, herec,“ mírně se uklonil Jiří, „a myslím, že se mnou budete souhlasit, když vyslovím názor, že vychovatelé a umělci by v jednotné frontě měli bojovat o nového člověka.“

Ředitel zmateně přikývl.

„A proto jsem taky přijel,“ pokračoval Jiří Palát. „Vím, jak je pro vás těžké navštívit s dětmi divadlo. A chápu, kterak je obtížná výuka literatury, nemáte-li schopného předčítače. To jsou jistě objektivní překážky. Ale proč by kvůli nim měly trpět nevinné děti? Proč by se jejich duší neměla dotknout poezie? Ne ne, soudruhu řediteli, tento požitek jim musíme umožnit! A proto jsem vlastně přijel. Nemáte-li námitek, a já věřím, že jste natolik uvědomělý, abyste je neměl, přednesu dětem ze zdejší školy ukázky ze svého repertoáru. Mám pro ně připraven asi hodinový program sestavený z děl našich národních klasiků.“

Ředitel hleděl dosti rozpačitě. „Vy jste tu na kulturní brigádě?“ zeptal se potom.

„Ano, na kulturní brigádě,“ odvětil Jiří Palát. „A mám spoustu nejlepších doporučení od ředitelů škol z celých jižních Čech, kde jsem působil loni. Nyní jsem přesunul těžiště své práce na východ a doufám, že zde naleznu stejné pochopení pro svou uměleckou činnost.“

„Ovšem,“ zakoktal ředitel. „Je jistě chvályhodné...“

„Máte tu nějakou velkou místnost?“ přerušil ho Palát. „Například tělocvičnu?“

Ředitel přikývl.

„Shromážděte tam tedy všechny děti a vyberte od každého po koruně.“

„Po koruně?“ podivil se Pěšička.

„Ano,“ kývl Palát. „Že jste to vy, dělám to pro vás se slevou. Procházka českou poezií za korunu – to hned tak někde neseženete! Kdyby některé dítě korunu nemělo, nechť si vypůjčí od souseda nebo ať mu vypomůže učitel.“

Za půl hodiny se tísnilo 262 plačících dítek a dvanáct neplatících pedagogů v tělocvičně. V jejich tvářích se zračilo očekávání. Předstoupil před ně sebevědomý Jiří Palát.

„Milé děti,“ řekl jim, „možná, že si o Karlu Jaromíru Erbenovi myslíte, že to byl hokejista, který se vyznamenal v zápase s Kanadou, ale to jste vedle jak ta jedle. Erben, a to si dobře zapište za uši, byl básník, který napsal *Polednici*. On napsal i jiné věci, ale nejdůležitější je ta *Polednice*, a proto vám ji zarecituji.“

Jiří Palát ještě jednou přehlédl posluchače. Děti se spokojeně chichotaly, neboť jim tento populární výklad literatury vyhovoval. Učitelé byli ve zřejmých rozpacích.

Jiří se nadechl a spustil:

„U lavice dítě stálo, z plna hrdla křičelo. Bodejž bys jen trochu málo, ty cikáně, mlčelo...!“

Přednášel příjemným barytonem, a jelikož v dobách, kdy se ještě zabýval vylupováním pavlačí, hrával u ochotníků první milovničky, dopadlo to nyní dosti obstojně. Na závěru básně si dal obzvláště záležet:

„Matku vzkřísil ještě stěží, avšak dítě – zalknuté!“

Učinil tragické gesto a skončil. Ozval se mohutný uznalý potlesk. Nyní byli zřejmě spokojeni i učitelé.

„Ale to, milé děti, není všechno,“ pokračoval Jiří Palát, když se předtím několikrát uklonil. „Takový Vrchlický, ten taky nepsal špatně. Jestli znáte *Noc na Karlštejně*, tak tu napsal on. Ale tu vy asi znát nebudete, protože jde o představení mládeži nepřístupné, a na to máte ještě dost času. Stejně jako na alkohol a cigarety. Kluci – nekouříte náhodou? Ne? To je dobře!“

„Prosím, Brabenec kouřil na záchodě!“ ozval se jasný hlásek odkudsi zezadu, ale vzápětí dvojité mlasknutí a překvapené zaštkání oznámilo, že žalobník byl umlčen.

„Tak tedy ten Vrchlický,“ nedal se vyrušit Jiří Palát, „napsal moc krásnou báseň o jednom kouzelníkovi. Poslechněte si ji, děti!“

A začal přednášet báseň, kterou si pamatoval, stejně jako ostatní, ještě z obecné školy:

„Žil jednou jeden kouzelník, ten v ledném bydlel hradu, kol pás měl z jíní utkaný a sněhobílou bradu...“

Báseň měla opět veliký úspěch a Jiří Palát se dokonce setkal s obdivným pohledem mladé učitelky, kterou jako první potkal při příchodu do školy. Usmál se na ni a spustil *Tomana a lesní pannu*. Pak následovala Nerudova *Vzhůru již hlavu, národe* a Sládkova *Štěstí je jen muška zlatá*. Tím byla procházka po české poezii skončena a obecenstvo se rozcházelo. Žáci byli spokojeni, že zabili jednu vyučovací hodinu, učitelé se dohadovali o tom, neměl-li být v pořadu zastoupen ještě alespoň Mácha a Sova, a mladá učitelka požádala Paláta o autogram. Ochoťně vyhověl.

„Neviděla jsem vás náhodou ve filmu?“ zeptala se při té příležitosti.

„To je možné,“ odvětil skromně.

„Určitě jsem vás viděla,“ řekla, „jenže jste tenkrát neměl ten kanadský trávník.“

Stiskl jí ruku a vyhledal ředitele Pěšičku. Ten mu vysolil 262 korun, poděkoval za pěkný přednes veršů a napsal doporučení pro další školu.

„Jedte do Cibulova,“ poradil mu, „tam je ředitelem soudruh Hamzák a ten má velice rád básně. Dokonce sám trochu píše.“

„Jsem rád, že jsem mohl něco udělat pro to, aby si naše mládež oblíbila poezii,“ řekl Jiří Palát a odporoučel se.

Za chvíli se jeho fiatka rozjela směrem k Cibulovu.

Ten den recitoval Jiří Palát na čtyřech školách, což mu vyneslo 1183 Kčs. Snad ani nemusím zdůrazňovat, že daň ze mzdy ani z umělecké činnosti neplatil.

Trocha historie

Ze Zimčic do Žoulova jsou dva kilometry, zatímco z Žoulova do Zimčic pouhý kilometr. Tolik návěstní tabule. Ve skutečnosti je to půldruhého kilometru.

A odnepaměti vládlo mezi blízkými sousedy značné napětí. Je však nutno dodat, že se navzájem potřebovali. Pošta byla v Zimčicích, ale biograf v Žoulově. Cukrárnu měl Žoulov, drogerii Zimčice. A tak dále.

K srážkám, při nichž bylo obvykle prolito něco krve, poněkud nejvíce z nosů, docházelo při tanečních zábavách všeho druhu a zejména o posvícení.

Asi roku 1930 se v obou vesnicích začala hrát kopaná, kterýžto ušlechtilý sport poskytl oběma stranám další možnosti. Pamětníci prvních zápasů tvrdí, že neprasklo-li alespoň čtvero

okončetin a nebyl-li rozhodčí zkamenován jako cizoložná žena, bylo utkání hodnoceno jako nevydařené.

Léty se stávaly srážky mírnější a moudří obou obcí usilovali o jejich naprostou likvidaci. Zvláště nyní, kdy se jednotná zemědělská družstva Žoulova a Zimčic sloučila a vytvořila spolu JZD SVORNOST. Ale přežitky minulosti se stále hlásily o své.

Oba fotbalové oddíly, SOKOL Zimčice i SOKOL Žoulov, hrály v okresním přeboru a snily o krajské soutěži. Prozatím marně. Snad by svého cíle dosáhly, kdyby se po vzoru JZD sloučily a vytvořily jeden silný celek, ale o tom členové výboru, a konečně i většina obyvatelstva, nechtěli ani slyšet.

V čele Sokola Zimčice stál metrákový Josef Bouňal. Od roku 1930 hrál na pravém beku a během své nedlouhé kariéry umožnil řadě levých křídel delší pobyt v nemocnici. Roku 1937 si však na něj došlápl nynější předseda Sokola Žoulov Zdislav Labinec, který o rok později ztroskotal na Bouňalově bratru Adolfovi. Je tudíž pochopitelné, že oba dva vedli své svěřence k patřičné nenávisti k sousedům.

Josef Bouňal se stále ohlížel po nějakých posilách. Říkal, že musí sehnat v okolí silnou individualitu, která dovede jeho mužstvo do krajské soutěže navzdory Žoulovákům. Jednou už se na něho usmál štěstí. Jeho dcera Lidka se vdala za vojáka, z kterého se vyklubal docela obstojný centrhalv.

To nedalo spát Zdislavu Labincovi. Denně nutil své tři dcery, aby přivedly domů nějakého schopného fotbalistu. Nejstarší, Markéta, si sice přivedla vojáka, ale ten ovládal ze sportů pouze mariáš a cvika. Prostřední, Květa, se vdala za chlapce, který mohl být platnou posilou na pravé spojce, ale nebyl, protože z plaché dívky se rázem stala panovačná manželka, a ta prohlásila, že nedovolí, aby se její choť mrzačil při nějakém fotbale. Nejmladší

Labincova dcera Mařenka se dosud nerozhodla a Labinec v ní vkládal poslední naděje.

Taková byla situace před nedělním mistrovským utkáním v kopané mezi Sokolem Zimčice a Sokolem Žoulov.

Posila na obzoru

Josef Bouňal byl přes svoji obrovitou a těžkopádnou postavu vlastně snílek. Již jako mladý jinoch se zamiloval do Greta Garbo, a když zjistil, že je pro něj nedosažitelná, vzal si alespoň dceru majitele řetězového kolotoče Hedviku, která jí byla poněkud podobná. Byla to dobrá žena. Až na to, že mu jednou o posvácní utekla s hadím mužem a klidně mu nechala na krku dvouletou dcerku.

Josef Bouňal na to reagoval tak, že zatrpkl vůči ženám a celým srdcem přilnul k fotbalu. A opět snil. Snil o tom, že ze Sokola Zimčice bude jednou slavný mančaft. Zavíral oči a v duchu viděl, kterak místní chlapi drtí Sokolovo, Duklu i Bratislavu. A potom Pohár mistrů! V prvním kole si přijel do Zimčic pro katastrofální porážku anglický Tottenham. V druhém kole deklaruje Sokol Zimčice Spartu Rotterdam. A tak to jde až do finále! K zápasu s Realem Madrid se do Zimčic sjelo celé okolí. Nové hřiště pro 150 000 diváků, proti kterému je NĚPSTADION ubohý plivátko, je naplněno do posledního místečka. Mužstvo Realu sebevědomě nastupuje, zatímco Zimčičtí ještě přijímají poslední rady od svého předsedy a trenéra Josefa Bouňala, který jim rovněž oznámil výsledek předzápasu. Druzí žáci Sokola Zimčic porazili první mužstvo Sokola Žoulov 5:0. „A teď do toho!“ volá Josef Bouňal na své mistry ligy. „Musíme si udělat patriční náskok!“

Zápás začal prudkým nápirem domácích. A právě v okamžiku, kdy si střední útočník vypracoval vyloženou brankovou pozici, ozvalo se zaklepání na dveře. Josef Bouňal odložil utkání s Realem na jindy a nevrle pravil: „Dále!“

Do místnosti vstoupil jednatel Kotáp. „Zdravíčko, Josef!“

Bouňal se zvedl a podal mu pravici. „Těbůh. Co mi neseš, Vendys?“

Václav Kotáp se rozhlédl po místnosti, a když zjistil, že je úplně prázdná, řekl téměř šeptem: „V Zimčicích je Palát. Bydlí v hotelu.“

„A co má bejt?“ podivil se Bouňal.

Kotáp se chytil za hlavu. „Josef, přemítej! Přece Palát z Dynama!“

Bouňal zpozorněl. „Palát z Dynama, říkáš? A co tady dělá?“

„Bydlí U fialového džbánu. Košta povídal, že píše nějaký filmový scénář nebo co. Chce prý tu nějaký čas pobýt.“

Bouňal se pozorně podíval na Kotápa. „A teď mi řekni, Vendys, na co vlastně pomýšlíš? Je tu hráč Dynama – dobře! Ale co my z toho budeme mít?“

„Bral v Dynamu nějaký prachy,“ řekl Kotáp, „a dostal dištanc. Má to do konce roku. A potom bude volnej, protože říká, že než by hrál zadarmo, tak raději nebude kopat vůbec. Tak jsem si myslel, že bychom se mohli pokusit získat ho k nám.“

„Prosím tě! Snad si nemyslíš, že by k nám šel?“ ušklíbl se Bouňal, ale bylo vidět že tu myšlenku docela nezavrhuje.

„Koukej, Josef,“ pokračoval Kotáp. „Vždyť my nejsme nějakí hadrníci! A kdyby za nás kopal Palát, byli bychom v krajské soutěži nato tata. Prachy ulitý myslím máme, nebo ne?“

„Máme,“ kývl Bouňal, „něco z čajů, něco z brigád a něco z estrády. Část by se mu konečně mohla dávat legálně jako hrajícímu trenérovi.“

„Tak nějak jsem si to myslel,“ kýval hlavou Kotáp. „A kilo za zápas?“

„Kilo pade,“ řekl Bouňal. „To bude mít dvanáct stovek. Nechci nic říkat, ale myslím, že je v Dynamu neměl!“

„A kdy za ním vyrazíme?“ zeptal se Kotáp. „Už o něm ví Labinec!“

„Samozřejmě hned,“ pravil Josef Bouňal a začal se oblékat do nedělního obleku.

„Jdi se domů taky trochu slušně oháknout, ať tam nejdeme jako šupáci. Na prvním dojmu totiž strašně záleží.“

Václav Kotáp vyrazil z chalupy.

A Josef Bouňal se znovu zasnul. „S Palátem ve forwardu musíme hrát příští rok krajskou soutěž. Takovej ligař mužstvo podrží. Není vyloučeno, že se s ním dostaneme do divize. Návštěvy stoupnou a z okolních mužstev k nám budou hlásit přestupy nejlepší hráči. Protože každý ví, že z divize je do druhé ligy pouhý krok.“

Opět by se zákonitě dostal až k Realu Madrid, kdyby pro něho nepřišel Václav Kotáp, tentokrát v tmavém obleku a s motýlkem.

Lekce filmového herectví

Jiří Palát obdržel dopis od Ireny Sojkové z Prahy-Dejvic a četl jej velice pozorně.

„Miláčku,“ stálo v něm. *„Je mi tu bez Tebe smutno a postrádám Tě na každém kroku. Chodím denně pilně pracovat do Bílé labutě a do Domu potravin. Za minulý týden jsem udělala šestnáct peněženek. Bohužel žádný větší obnos, všechno tak do tří stovek. A jak se daří Tobě, drahoušku? Snad máš peněz dost,*

minulý týden jsem Ti přece poslala tisícovku. Stále na Tebe myslím a v duchu Tě líbám. Kdy už konečně přijedeš, abych mohla vzít do dlaní tu krásnou hlavu s kanadským trávníkem? Zbytečně se tam nezdržuj!

Tvá roztoužená a dychtivě Tě očekávající Irena.“

Palát se ušklíbl, prohrábl rukou svého neodolatelného ježka a zabručel cosi nesrozumitelného. Vtom se ozvalo jemné zaťukání na dveře jeho pokoje.

„Vstupte!“ pravil bohorovným hlasem.

Vešla Emilka Koštová, pokojská a servírka v jedné osobě. Pěkná žába. V ruce třímala pohár ovocenky a nyní jej položila před Paláta.

„Přál jste si ovocenku, Mistře,“ usmála se.

Palát nasadil tragický obličej. „Vraždíte mě, miláčku,“ zamumlal. „Tento nápoj ve mně vzbuzuje stavy hluboké deprese. Kdyby pil Shakespeare ovocenku, nikdy by nenapsal *Hamleta*, o *Večeru tříkrálovém* ani nemluvě.“

„Ale objednal jste si ji,“ namítla Emilka.

Palát zakýval hlavou. „Objednal, přestože dychtím po nápoji plném slunce. Dvě deci Blatenského ryzlinku by mi určitě udělaly dobře. Avšak: Řidiči, ne! V zájmu bezpečného provozu na našich vozovkách budu pít tenhle neřád!“

A znechuceně se napil ovocenky.

„To už zase někam jedete?“ zeptala se Emilka.

„Musím, děvenko, musím,“ vzdychl Jiří. „Je třeba poznávat lidi. Scénář má být hotov do konce října. Režisér už je nervózní a urguje nejméně dvakrát týdně.“ A nestydatě ukázal na dopis Ireny Sojkové z Dejvic.

„Já mám filmy strašně ráda,“ zašeptala okouzleně Emilka, „hlavně detektivky.“

„Máte dobrý vkus,“ pochválil ji Palát. „Jenomže já píši film o dvou mladých lidech, kteří se do sebe zamilovali při míchání povidel. Přijdete se na to podívat?“

Přikývla. „Určitě! Než to natočí, to už budu možná v Praze.“

„Ale?“ podivil se Palát. „Vy jste nepřilnula celou svou duší k voňavému venkovu? VY prahnete po velkoměstě?“

„Taky byste prahnul, kdybyste měl být do smrti v takovémhle hnízdě!“ odsekla mu Emilka zapomínajíc chvilku na uctivost před autoritou.

„To neříkejte!“ protestoval Palát. „Mne venkov přímo opájí, zlatíčko! Kdybych nebyl renomovaným spisovatelem, určitě bych se stal zemědělcem. Studený odchov telat – to by bylo moje!“

Emilka na něj vrhla nedůvěřivý pohled. „Mne chtěla teta z Modřan dostat do vanových lázní,“ postěžovala si, „ale tady o tom nechtěli ani slyšet. Že prý musím zůstat zeměhryzem! Jaké štěstí, že mi strejda sehnal to místo v hotelu.“

Palát se na ni podíval se zalíbením. Vzal ji za ruku a řekl: „Jste ta nejpůvabnější servírka, jakou jsem kdy v životě potkal. Kdybyste žila v Praze, pokusil bych se vás dostat k filmu.“

„Vážně?“ otevřela pusou dívka.

„Docela vážně,“ kývl scenárista. „V něčem mi připomínáte Lolobrigidu. Z profilu jste ovšem spíše Vlasta Fabianová.“

„Jen jestli si ze mne neutahujete!“ špitla Emilka.

„To by mě ani nenapadlo,“ pravil dotčeně Palát. „Myslím, že jste skrytý talent. Ano, určitě jste skrytý talent, nyní o tom už vůbec nepochybuji. Jestli dovolíte, trochu si vás vyzkouším.“

Emilka dovolila.

„Usmějte se prosím,“ vyzval ji a zatvářil se odborně.

Dívka se stydlivě uculila.

„Znamenitě!“ zvolal Palát. „A nyní se zamračte!“